

# РЕШЕНИЕ

№ 38688

гр. София, 20.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в**  
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Златил Чолаков**

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10106** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалбата на М. А. Д. срещу Решение № ПИ-307/12.09.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № С250022-137-0004706/26.08.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Жалбоподателят оспорва като незаконосъобразно обжалваното решение по съображения за неправилно приложение на материалния закон, липса на мотиви, противоречие и липса на последователност в действията на НАП. Счита, че следва да бъдат погасени по давност установените публични задължения в качеството му на ФЛ, тъй като счита, че е изтекла давността на главното задължение, а тази по чл. 19 ДОПК се явява акцесорна. Сочи, че задълженията се погасяват с 5-годишна давност съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК, поради което иска прекратяване на изпълнителното дело и отмяна на наложените обезпечителни мерки. Излага доводи за недължимост на претендираните от НАП задължения, тъй като незаконосъобразно са му възложени по чл. 19 от ДОПК в качеството му на управител на „Макво“ ЕООД. По така изложените съображения иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител, както и сваляне на всички обезпечителни мерки и прекратяване на изпълнителното производство срещу него.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата и изпратеното до съда писмено становище. Излага мотиви по същество, в които твърди че главното задължение вече е погасено по давност и иска да бъдат реализирани същите правни последици спрямо него в качеството му на ФЛ. Изпраца и допълнителни писмени бележки.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП С. чрез процесуален представител юрк. К., оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и изпраща писмени бележки.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. срещу М. А. Д. с ЕГН [ЕГН] за принудително събиране на установени и изискуеми публични вземания в общ размер на 20,00 лв., произтичащи от глоба по фиш №С807349/24.02.2015 г. на СДВР. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С170022-048-0027825/22.02.2017 г., връчено лично на жалбоподателя на дата 21.08.2019 г. видно от върналата се обратна разписка по делото.

С Разпореждане за присъединяване с изх. №0190022-105-0245887/23.07.2019 г. към изпълнителното дело са присъединени задължения, произтичащи от Ревизионен акт №Р-2221518003805-091-001/11.03.2019 г. за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК на М. А. Д. за задължения по ЗДДС на дружеството „Макво“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за период 01.07.2016 г. - 31.08.2016 г. Разпореждането е връчено на задълженото лице лично на дата 21.08.2019 г., видно от върналата се обратна разписка по делото.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №0190022-022-0061806/23.07.2019 г. публичният изпълнител, като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения в общ размер на 460 841,22 лв. по изпълнителното дело, изчислена към 23.07.2019 г., на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложил обезпечителни мерки - запор върху наличните и постъпващи суми по банковите сметки на лицето в ПИБ АД. Съгласно получения отговор на запорно съобщение от банката запорът е наложен, сметките на лицето са блокирани, има наложени предходни запори. Постановлението е връчено лично на жалбоподателя на 17.01.2025 г.

Публичният изпълнител е издал ПНОМ с изх. № С190022-022-0061766/ 23.07.2019 г. за налагане на запор на безналични ценни книжа, но съгласно постъпилият отговор от „Централен депозитар“ АД длъжникът не притежава безналични ценни книжа, поради което запорът не е наложен. Постановлението е връчено лично на жалбоподателя на 17.01.2025 г.

На 22.03.2022 г. е издадено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. №С220022-029-0009709/22.03.2022 г., с което публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 228, ал. 1 от ДОПК, разпорежда на Първа Инвестиционна банка да прехвърли наличните суми към датата и часа на запора в общ размер на 460 841, 22 лв., по изпълнително дело №170201098/2017 г. образувано срещу М. А. Д..

С Разпореждане за присъединяване с изх. №0240022-105-0011310/12.01.2024 г. към изпълнителното дело са присъединени задължения за разноси по изпълнителен лист от 29.08.2022 г. по НОХД №20211110217198/2021 г. по описа на СРС , НО, 11с-в издаден в полза на СДВР в общ размер на 113,79 лв. към 12.01.2024 г. Разпореждането е връчено лично на М. А. Д. на 17.01.2025 г.

На 14.07.2025 г. от страна на жалбоподателя в ТД на НАП С. е депозирано възражение с вх. №54-22-3787/14.07.2025 г. за погасяване поради изтекъл давностен срок на всички задължения по изпълнителното дело на основание чл. 171 и сл. от ДОПК. Въз основа на постъпилото възражение публичният изпълнител от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. е издал Разпореждане с изх. № С250022-137- 0004195/23.07.2025 г., с което е отказал погасяване по давност на задълженията по ревизионен акт №Р-2221518003805-091-001/11.03.2019 г. за период 01.07.2016 г. - 31.08.2016 г. и задълженията за разноси по изпълнителен лист от 29.08.2022 г. по

НОХД №20211110217198/2021 г. по описа на СРС , НО, 11 с-в издаден в полза на СДВР, а е прекратил поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания по ИД №170201098/2017 г., произтичащи от глоба по фиш №С807349/24.02.2015 г. издаден от СДВР в размер на 20,00 лв. Това разпореждане на публичния изпълнител, е оспорено с жалба с вх. №54-22-З 787#2/24.07.2025 г. пред директора на ТД на НАП С., който я е оставил без уважение с Решение № ПИ- 254/07.08.2025 г.

На 15.08.2025 г. е постъпило ново възражение за изтекла погасителна давност на публичните задължения, представляващи ДДС за периоди: 01.07.2016 г. - 31.07.2016 г. и 01.08.2016 г. -31.08.2016 г., установени с РА № Р22221518003805-091 -001/ 11.09.2019г.

Във връзка с постъпилото искане е издадено оспорваното в настоящото производство Разпореждане с изх. № С250022-137-0004706/26.08.2025г., с което съгласно чл. 226, ал. 1 от ДОПК, се отказва погасяването по давност на публичните задължения за периода от 01.07.2016 г. до 31.08.2016г . по ревизионен акт, издаден на М. Д. в качеството му на ФЛ.

Разпореждането е оспорено по административен ред, в резултат на което е постановено процесното Решение № ПИ-307/12.09.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на М. А. Д. срещу Разпореждане № С250022-137-0004706/26.08.2025г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя чрез връчването му по електронен път на 15.09.2025 г. /л. 34/. Жалбата е подадена до АССГ на 18.09.2025 г. чрез ТД на НАП-С. т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното Решение е издадено от Х. М. - Директор на Териториална дирекция на НАП – С. и представлява валиден административен акт, доколкото материалната, териториалната или персоналната компетентност на издателя му не е оспорена по делото. Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ-307/12.09.2025г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано. Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Обжалваното разпореждане с изх. № С250022-137-0004706/26.08.2025г. е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал. 4, т. 1 от ДОПК, като са спазени изискванията за форма и съдържание.

Обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител са постановени при спазване на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел „I.“.

Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК).

Правилата за спиране и прекъсване на давността са регламентирани в чл. 172 от ДОПК, както следва: според ал. 1 давността спира: 1/ когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2/ когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3/ когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4/ когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5/ с налагането на обезпечителни мерки; 6/ когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; според ал. 2 давността се прекъсва - с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. Съгласно чл. 172, ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съдът намира, че административният орган при постановяване на процесния акт е съобразил и тълкувателно решение №7/2021 от 15 април 2021г. по тълкувателно дело №8 от 2019 г. на ВАС. Съгласно тълкувателното решение: 1. образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. 2. съобщението по чл. 221, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. Нормата на чл. 172, ал. 2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение.

В случая публичният изпълнител се е позовал на основание спиране на давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с налагането на обезпечителни мерки – запор върху банкови сметки на лицето в ПИБ АД, като са налични доказателства, че жалбоподателят е клиент на търговската банка, като издаденото запорно съобщение представлява действие по налагане на запор. Този факт е обективиран с налагането на обезпечителни мерки чрез Постановление с изх. № С190022-022-0061806/23.07.2019 г. Веднъж след като вече е налице спиране на давността е приложима по принцип и в случая десетгодишната абсолютна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

На следващо място публичният изпълнител се е позовал и на прекъсване на давността на основание чл. чл. 172, ал. 2 от ДОПК, като е предприето действие по принудително изпълнение, представляващо издадено Разпореждане с изх. № С220022-029-0009709/22.03.2022 г., което представлява изпълнение върху вземане или действие по същинското принудително изпълнение. Според практиката на Върховният административен съд спирането на погасителния давностен срок за публичните вземания на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК е обусловено от ефективното налагане на обезпечителни мерки. Нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК не сочи какви следва да бъдат тези мерки, поради което такива са както същинските обезпечителни мерки

по раздел II от Глава двадесет четвърта от ДОПК, така и предварителните обезпечителни мерки (решение №11606 от 03.10.2017 г. по адм. д. №1719/2017 г., I отд. на ВАС). Определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени, а не техния вид.

В случая действия по прекъсване на давността, съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК, е предприемането на действия по принудително изпълнение. Изпълнително действие, прекъсващо давността по реда на ДОПК, е и изпълнение върху вземане – от издаване на разпореждането за изпълнение на банката /доставчика на платежни услуги/ трето задължено лице. В допълнение в чл. 215, ал. 1 от ДОПК, раздел III „Способи“, глава Двадесет и пета „Принудително изпълнение“ са посочени способите за осъществяване на принудително изпълнение на вземанията по ДОПК.

Предвид гореизложеното не е изтекъл предвиденият абсолютен давностен срок от десет години, при което възражението за изтекла давност е неоснователно, както е приел публичният изпълнител в обжалвания отказ, тъй като давността започва да тече на 01.01.2017 г. и към днешна дата все още не е изтекъл.

Неотносими в настоящото производство са възраженията на жалбоподателя за недължимост на задълженията, тъй като са му възложени по чл. 19 от ДОПК, в качеството му на управител на „Макво“ ЕООД. В случая е налице годно изпълнително основание – Ревизионен акт №P-2221518003805-091-001/11.03.2019г., връчен по електронен път на 11.03.2019 г. /видно от изисканите от съда доказателства – л. 118/ с установени публични задължения, който не е обжалван и е влязъл в сила. Изпълнителното дело №[ЕИК]/2017 г. срещу М. А. Д. е образувано въз основа на годно изпълнително основание - влязъл в сила ревизионен акт, т. е. жалбоподателят има знанието относно публичните си задължения, които не е заплатил в законоустановения срок и за които са наложени съответните обезпечителни мерки.

За пълнота следва да се посочи, че ревизионното производство за задълженията на „Макво“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] по РА № P-2221316005125-091-001/17.02.2017 г. е отделно ревизионно производство, по което е образувано отделно изпълнително дело, то е независимо от текущото, по което се обжалва разпореждането на публичния изпълнител. Съответно и предприетите изпълнителни действия по двете производства пораждат самостоятелни правни последици по отношение на давността. В действителност отговорността по чл. 19 ДОПК има акцесорен характер като този характер се проявява в разпоредбата на чл. 20 ДОПК, с която законодателят вмениява задължението на органа по принудителното изпълнение първо да насочи изпълнението срещу имуществото на дружеството и едва след това, ако изпълнението не е възможно – срещу това на физическото лице. Видно от мотивите на издадения и влязъл в законна сила ревизионен акт, който е и годното основание за образуването на изпълнителното производство срещу М. Д. разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК съдържа сложен фактически състав, който включва кумулативно изпълнение на няколко елемента. Това са лицето да има качеството на управител на ЗЛ по чл. 14, т. 1 и т. 2 ДОПК, да е налице поведение на ФЛ, чрез което се укриват факти и обстоятелства, които по закон лицето има задължение да обяви пред НАП, да е установена невъзможност за събиране на публичните вземания и да съществува причинно-следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране. Органите по приходите правилно и мотивирано установяват кумулативното наличие на всеки един от тези елементи, което резултира в привличането към специалната отговорност по чл. 19 ДОПК на лицето М. Д. чрез издадения ревизионен акт. Своите аргументи и възражения против него същия е имал възможността да отправи в производство по неговото оспорване по административен или съдебен ред. В процесния случай вече е налице образувано изпълнително дело, по което се оспорва решението на териториалния директор на ТД на НАП С., с което всъщност се потвърждава разпореждането на публичния изпълнител.

Следва да се съобрази и факта, че с параграф §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020г., до отмяната на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, тоест за времето от 13.03.2020г. до 13.05.2020г., съответно срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с още 2 месеца. Във връзка със §29, т. 2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., давностният срок на основание чл. 171 от ДОПК (ал. 1 и ал. 2) спира за периода на извънредното положение, считано от 24.03.2020г. до 21.05.2020г. Предвид §13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето давностният срок продължава да тече от 22.05.2020 г.

С оглед на всичко гореизложено неоснователно жалбоподателят твърди, че петгодишната погасителна давност за задълженията му по изпълнително дело № [ЕИК]/2017 г. по описа на ТД на НАП С. е изтекла. Безспорно е, че в конкретния случай не е изтекъл приложимия давностен срок, а именно абсолютния давностен срок от 10 години за погасяване публичните задължения на М. А. Д.. Като е стигнал до същите правни изводи директорът на ТД на НАП – С. е постановил правилно решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение /тъй като такова е своевременно поискано/ в минималния размер установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 200 лева.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 86-ти състав,

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на М. А. Д. срещу Решение № ПИ-307/12.09.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № С250022-137-0004706/26.08.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

**ОСЪЖДА** М. А. Д. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица] да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 200, 00 /двеста/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

**Съдия:**

